

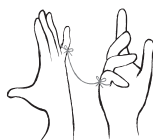
กระบี่ โฉม จันทร์

劍
擁
明月
1

ซานจื่อจื่อ 山梔子 ฝิ่น
พวงหยก เปา



ขอขอบคุณ



มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณเชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

แฉ่มไลซอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook



คำนำ



สิ่งที่เรียกว่า 'แรกพบ' นั้นช่างน่าอัศจรรย์ ด้วยว่ามันอาจดงาม
ดั่งบุปผาหรืออาจร้ายกาจดุจมีดกรีด และแรกพบที่จะเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวนี้
ยังทำให้สายสัมพันธ์ของผู้คนแน่นแฟ้นหรือเหินห่างได้ในพริบตา

อย่างไรก็ตาม สำหรับ 'ชาวหรง' แรกพบของนางกับ 'เจ้าจู้' นั้น
ออกจะพิลึกพิลั่นสักหน่อย เนื่องด้วยนางนั้นได้พบเจ้าจู้ตอนเขากำลัง
สังหารคน ในฐานะมือสังหารระดับเจ้าจู้ หากเขาต้องการให้ใครตาย
เรื่องราวย่อมเป็นไปตามนั้น และการจัดการพยานอย่างแม่นางน้อย
ไร้วรยุทธ์ย่อมไม่เปลืองแรงอันใด

ทว่าชาวหรงในเวลานั้นผ่านพบเรื่องราวมากมายจนหัวใจอ่อนล้า
และหวังให้เขาใช้กระบี่ปลดเปลื้องทุกข์นี้ให้จบลง แต่มือสังหารผู้เห็ดเหี้ยม
อย่างเจ้าจู้กลับช่วยเหลือนางไว้

กล่าวได้ว่าแรกพบนี้เป็นบุปผาเบ่งบานบนคมมีดโดยแท้
เจ้าจู้นั้นทำไปเพื่ออะไร ชะตากรรมของชาวหรงที่ถูกช่วยเหลือไว้
จะเป็นอย่างไร ปลายทางของเรื่องราวยังอีกยาวไกล คงต้องให้สหาย
ทุกท่านติดตามทั้งสองคนต่อไปด้วยตนเองแล้ว

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส



กลางค้ำคืนแห่งสายฝน ข้างล่างไม่มีเสียงคนแม้แต่ค่อย
ลานเรือนโอ่อ่าเต็มไปด้วยไอหมอกชั้นๆ แลเห็นเป็นสายพลั่วเลื่อนราง
ได้แสงตะเกียง

ไม่รู้ว่ายามใดที่เสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหลัง

ซางหรงหันไปมองอย่างหัวนหวาด ก่อนพบร่างของผู้คนหนึ่งทะยาน
เข้ามาหลังลูกกรงเคลียดอย่างรวดเร็วปานลมพัด แสงตะเกียงส่องสะท้อน
แขนเสื้อสีดำที่เปียกชุ่มกับกระป๋องเปื้อนเลือดบนเอวเขา

คนผู้นั้นเดินเข้ามาหา ดวงหน้าขาวผ่องหล่อเหลาไร้สิ่งอำพราง
ดวงตารั้่นวาว ขนตามีหยดน้ำเกาะ

“ซางหรง เจ้าวางกล่องของข้าไว้ตรง...”

ร่างที่โผล่เข้ามาทอดกะทันหันทำให้คำพูดของเด็กหนุ่มชะงักค้าง
เพียงเท่านั้น

น้ำใสร่วงหยดจากแพขนตา สองมือของเขาชูค้างอยู่กลางอากาศ
อืดใจใหญ่ๆ ถึงค่อยๆ หลบตาลงมองหน้านาง



แนะนำตัวละคร



* เจ๋อจู่

ผู้คุมกุสิบเจ็ดแห่งหอจื่อเฟิง หรือนักฆ่าอันดับหนึ่งในใต้หล้า ใบหน้าเปื้อนยิ้มสังหารคนไม่กะพริบตา พกกระบี่อ่อนเป็นคัสตราฝีมือสูงส่งยากต้านทาน เชี่ยวชาญกลอุบาย แต่มักใช้ในการแก้แค้น และยังป่วยเป็นโรคประหลาดที่หาได้ยากยิ่ง

* ซางหวง

องค์หญิงหมิงเยวี่แห่งต้าเยียน เมื่อขบวนเสด็จประพาสทักษิณถูกโจมตี นางจึงหลบหนีออกมา ด้วยมุ่งหมายจะหนีไปให้ไกลจากวังหลวง หรือหากหนีไม่ได้ก็ตายเสียดีกว่า

* ฮ้องเต๋ฉุนเซิ่ง

ฮ้องเต๋แห่งต้าเยียนองค์ปัจจุบัน เลื่อมใสในลัทธิเต๋าอย่างยิ่ง ทำให้ลัทธิเต๋านี้ในต้าเยียนรุ่งเรืองเหนือลัทธิใดๆ ถูกกบฏปองร้ายขณะเสด็จประพาสทักษิณ แม้พระองค์จะปลอดภัย ทว่าองค์หญิงหมิงเยวี่ที่รักถนอมกลับหายตัวไป

* เมิ่งสือ

นักพรตลัทธิเต๋าคู่ที่ถูกจับกุมข้อหาสังหารคน ทำได้เพียงนอนรอวันประหาร ทว่าวันหนึ่งกลับมีเด็กหนุ่มลี้ภัยมาช่วยเหลือเขาออกไป

Copyright

7

ผ่าฟ้าที่

ผืนนภากระจ่างใส ลมรำเพย พัดหิมะขาวโพลนสุดลูกหูลูกตา
 บนถนนหลวงสายกว้างอยู่ในพื้นที่เมืองหนานโจว ขบวนรถม้า
 เคลื่อนตัวผ่านช่องเขาอย่างเชื่องช้า ได้ยินเสียงเกือกม้าย้ำหิมะดังแช่ๆ
 หิมะที่ตกหนักยังนำความเคร่งเครียดมาสู่ใบหน้า ชายวัยกลางคน
 จ้องเขม็งไปยังป่าทึบที่แสงตะวันส่องลงมาไม่ถึง มือคลายออกจาก
 สายบังเหียนที่เดิมกำไว้แน่น เอื้อมไปหาดาบเล่มยาวที่ห้อยอยู่ตรงเอวแทน
 ชายเสื้อคลุมสีดำสนิทไหวพะเยิบตามแรงลม เผยให้เห็นลวดลาย
 กระเรียนสีน้ำเงินเข้มข้างใต้
 'ฟิ้ว'
 เสียงคมศรแหวกอากาศจุใจพลันดังขึ้น ดาบยาวตัวดัดจับ เพียงเท่านั้น
 ลูกธนูก็หักเป็นสองท่อน
 ชายวัยกลางคนเหลือบมองไปที่ด้ามมอดตรงหัวลูกธนู หว้างคิ้วพลัน

กระตุก พอหันไปทางซ้ายปาก็เห็นลูกธนูติดไฟมากมายพุ่งออกมา
พร้อมกัน แม้ทางนี้จะเคลื่อนไหวรับมือได้อย่างว่องไว ก็ยังไม่วามิธนู
เล็ดลอดไปปักประปรายตามรถม้า เปลวเพลิงลุกลามอย่างรวดเร็ว

แสงไฟโชติช่วงส่องสะท้อนดวงหน้าขาวซีดของชายชราร่างเตี้ย
ข้างรถม้า ก่อนที่เขาจะเปล่งเสียงแหลมสูงกว่าปกติด้วยอารมณ์ระหนก
"ถว้ายอารักษ! รีบถว้ายอารักษเร็วเข้า!"

เสียงอีกทีในซ้ายปาดังขึ้นกว่าเก่า ไม่ทันไรร่างของคนหลายคน
ก็กระโจนออกมา ในมือชูกระบี่เล่มยาวเงืองา พอลงมาอยู่บนพื้นก็พันจับ
เข้ากลางกะโหลกองค์กรัษชุดน้ำเงินไปหลายคน

กลิ่นคาวเลือดคั่งไปโดยรอบ เสียงดาบปะทะกระบี่ดังไม่ขาดหู
ชายวัยกลางคนที่ถือดาบเล่มยาวพลิกตัวลงจากหลังอาชา พอหันไปเห็น
องค์กรัษชุดน้ำเงินคนหนึ่งเปิดประตูรถม้าแล้วประคองผู้สูงศักดิ์ที่อยู่
ข้างในออกมา เขาก็กว้างอะไรบางอย่างออกจากอกเสื้อ พร้อมกับที่เสียง
กึกก้องดังสะท้อนแว่วหู พลุ่สัญญาณสวยสดงดงามก็ระเบิดตัวขึ้นกลางฟ้า

"อย่าขยับ"

คนกลุ่มหนึ่งในซ้ายปาก็กระบี่เตรียมจะกระโจนลงไปสมทบ ทว่า
ผู้เป็นหัวหน้าพลันถูกใครบางคนกดแขนลง

"เจ้าจู้ เจ้าคิดจะทำอะไร"

ชายหนุ่มผู้สวมผ้าคลุมหน้าเผยให้เห็นเพียงดวงตามันคิวน้อยๆ
ขณะมองมือของเด็กหนุ่มที่อยู่บนท่อนแขนตนพลางถามเสียงขุ่น

"ถอนตัวจากเรื่องสกปรกตอนนี้ยังทันการณ์นะ" เด็กหนุ่มผู้นั้นมี
น้ำเสียงกังวานใสและดวงหน้าขาวเนียนไร้สิ่งบดบัง

"ข้าไม่มีเวลามาฟังเจ้าพูดเหลวไหลหรอก" แววดาชายหนุ่มพ้องว่า

ใกล้หมดความอดทนอยู่รอมร่อ เขาปิดมืออีกฝ่ายออก แล้วหันไป
พยักหน้าให้ลูกน้องสิบกว่าคนข้างหลัง

รอยยิ้มบนใบหน้าเด็กหนุ่มชุดดำเลือนหาย ขณะดึงกระบี่อ่อน
ออกจากเอว ชายหนุ่มยังไม่ทันได้ตอบสนองก็เห็นแสงสะท้อนยาววาว
ผ่านหน้า คมกระบี่เย็นเยียบจ่อพาดลำคอในพริบตา เขาเหยียดแผ่นหลัง
ตรงเหนือพลาจค์เสียงลอดไรวิน "เจ้อ...จู้"

สายลมพัดผ่านแนวป่า แสงอาทิตย์ที่ส่องลงมารำไรตกกระทบ
คมกระบี่เข้าพอดี สะท้อนเป็นริ้วแสงมากแฉก

"พี่สิบเอ็ด ภรรยาที่ท่านซ่อนไว้ในเมืองหนานโจวตายมาสัปดาห์แล้วสินะ"

ชายหนุ่มหน้าผิวดำที่ที่ได้ฟัง ใบหน้าหันขวับไปโดยไม่สนใจกระบี่
บางเฉียบที่จ่อพาดคอ จึงถูกบาดเป็นแผลตื้นเลือดไหลซึมทันตา "เจ้ารู้ได้
อย่างไร"

เด็กหนุ่มยืนท่ามกลางแสงตะวันที่ส่องลอดร่มไม้ลงมาเป็นดวงๆ
นัยน์ตานิ่งสงบดูน้ำลึก ไว้ซึ่งระลอกคลื่น

"หรือว่าเป็นเจ้า?"

ชายหนุ่มนัยน์ตาแดงฉาน ไม่ใยดีงานจ้างเปื้อนเลือดที่ดำเนิน
อยู่ด้านล่างอีกต่อไป เขากำกระบี่ในมือแน่น ขณะไดยินฝ่ายตรงข้าม
หัวเราะเบาๆ "พี่สิบเอ็ด รู้หรือไม่แล้วว่าบัดนี้กระดุกของนางฝังอยู่ที่ใด"

เสียงระเบิดพลันก็ก้องขึ้นในโสต เขาก็กระบี่โจนเข้าใส่เด็กหนุ่ม
นามเจ้อจู้ ทว่าฝ่ายตรงข้ามพาร่างทะยานหายเข้าไปในป่าดงเขียวๆ
เบาหวิวพลั้วละล่องราวกับปีศาจ

"แล้ว...พวกเราจะต้องลงไปอยู่หรือไม่"

สิบกว่าคนที่ยังชุมนุมอยู่ตรงชายป่าเห็นร่างของทั้งคู่หายตามกันไป

ในแมกไม้ต่อหน้าต่อตา ใครคนหนึ่งจึงเอ่ยถามอย่างลึกลับ

"ในเมื่อผู้สูงศักดิ์ทั้งสองไปกันหมด พวกเราก็คงสลายตัวเกิด"

คนอื่นใคร่ครวญเงียบๆ อยู่สักพักก่อนตกลงตามนั้น

ชายปาดตรงเชิงเขาส่งบลงโดยสิ้นเชิง ทว่าข้างใต้หน้าผานั้น หิมะที่สะสมตัวบนถนนหลวงเป็นชั้นหนาถูกโลหิตเดือดคลั่งย้อมจนแดงฉาน และเริ่มละลาย น้ำกรบไรรันมากกว่าพันคนรุกไล่กระชั้นขึ้นทุกที ทว่าพลผู้ญวนที่จุดขึ้นฟ้าก่อนหน้านี้หาได้รันทมน้อยกว่าไม่ ทหารหลวงที่ถูกวางกำลังไว้ล่วงหน้าในพื้นที่แถบนี้รีบรุดมาอย่างรวดเร็ว เข้าเผชิญกำลังกับองครักษ์ชุดน้ำเงินสังหารกลุ่มคนไม่รู้ที่มาเหล่านี้จนสิ้น

"กระหม่อมมีโทษที่ทำให้ฝ่าบาทต้องตกพระทัยพะย่ะค่ะ"

ชายวัยกลางคนถอดเสื้อคลุมสีดำทิ้ง เผยให้เห็นชุดลายกระเรียนเหินเมฆาสีน้ำเงินเข้มอันเป็นชุดที่ราชองครักษ์หลังเขียวผู้อารักขาฮ่องเต้องค์ปัจจุบันแห่งต้าเยียนเท่านั้นจะสวมใส่ได้

และบุรุษผู้นี้ก็คือผู้บัญชาการกองราชองครักษ์หลังเขียว...เฮ้อจ้ะถึงแม้ใบหน้าจะเปื้อนเลือด ทว่าเจ้าตัวก็ไม่เซ็ดออก ได้แต่ประสานมือคำนับ คุณเขาลงตรงหน้าผู้สูงศักดิ์ในเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีแดงอมม่วง

"พวกกบฏหนีกระเซอะกระเซิงมาถึงที่นี่ วันนี้ยังมาชุมนุมโจมตี พวกมันรู้ได้อย่างไรว่าเราจะไปอารามหยวนเจวี่" ฮองเต้จุ่นซึ่งมวยผมยังเปียกกริบไม่ยุ่งเหยิง มีผู้ซราค้อมตัวคอยช่วยพยุงอยู่ข้างๆ ทอดสายตามองคนที่คุกเข่าอยู่บนพื้นหิมะ

"กระหม่อมจะตามสืบให้กระจ่างพะย่ะค่ะ"

เฮ้อจ้ะถึงค้อมศีรษะตอบกลับไปเช่นนั้น

"ดีที่ขุนนางเฮ้อเตรียมการรับมือล่วงหน้า รีบลุกขึ้นเถิด" รอยยิ้มบางๆ

ปรากฏขึ้นบนใบหน้าไอริสสวรรค์ ทว่าเพิ่งจะโบกมือพูดจบ จู่ๆ นางกำนัลหลายคนก็วิ่งหน้าตาตื่นมาจากข้างหลังด้วยใบหน้าซีดเผือด

"ฝ่าบาท องค์หญิง...องค์หญิงทรงหายตัวไปพะคะ!"

นางกำนัลคนหนึ่งร้องบอกเสียงลั่น

รอยยิ้มในนัยน์ตาฮ่องเต้ฉุนเฉียวอันตรธานหายขณะจ้องมองนางกำนัลที่รายงาน

นางกำนัลตัวลั่นนังกไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นสบตากับเจ้าชีวิตได้แต่พยายามสะกดเสียงให้หนึ่งขณะกล่าวต่อไปว่า "ธนูไฟถูกยิงตกใส่รถม้าที่ประทับ ทำให้ม้าตื่นตกใจจนรถพลิกคว่ำ หม่อมฉันรีบวิ่งไปแหวกม่านหน้าต่างรถ แต่ก็ไม่เห็นองค์หญิงประทับอยู่ข้างในแล้วพะคะ!"

"ขุนนางเฮ้อ!"

ฮ่องเต้ฉุนเฉียวลุบไล่แหวนหยกวงเงือกที่สวมอยู่ สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย

"พะยะคะ"

เฮ้อจ้งถึงขานรับทันที

"ครานี้พวกทมิฬเอาชีวิตเราไม่สำเร็จ ทว่าจับตัวองค์หญิงแห่งต้าเยียนไปได้ สมควรตายยิ่งนัก" ความร้อนรนที่อยากจะปกปิดสะท้อนอยู่ในน้ำเสียงเจ้าแผ่นดิน "เจ้าจงหาตัวหมิงเยวี่มาให้เจอ นางจะเป็นอะไรไปไม่ได้เด็ดขาด"

"น้อมรับพระราชบัญชา!"

ทุ่งหญ้าแห้งผากกว้างจรดขอบฟ้าถูกทับไว้ได้หิมะ นอกจากลมหนาวสะท้านที่พัดอุ้เสียดแทรกมาตามแมกไม้ ป่าเขาละแวกนี้ก็แทบ

ไร้สรรพเสียงอื่น

ทันใดนั้นเสียงสบสบกก็ลอยแว่วออกมาจากในกอหญ้า

หลังกลิ้งตัวลงมาจากเนินเขาริมถนนหลวงข้างทรงลากิ๊งไม่วิ่งมาตลอดทาง จนสุดท้ายเข้ามาในป่าทึบแถบนี้ พอได้ยินเสียงผีเท้าม้าอยู่ไกลๆ ก็เข้าไปหมอบนั่งในพงหญ้า พรางตัวในหิมะ ไม่กล้าขยับอยู่เป็นนาน

เสียงคนใกล้เข้ามา ก่อนจะผ่านเลยไป จวบจนเสียงม้าร้องค่อยๆ ห่างออกไปทีละน้อย นางถึงลุกขึ้นมานั่งกลางพงหญ้า

หิมะเกล็ดใสปานผลึกแก้วที่เกาะอยู่เต็มตัวร่วงกราวลงมาตามความเคลื่อนไหวอันปุบปับ นางหนาวจนหน้าขาวซีด ปลายจมูกเล็กๆ แดงก่ำ เกล็ดหิมะที่ทำท่าจะละลายเกาะพราวอยู่บนขนตาอันยาว ดูขาวโพลนราวกับน้ำค้างแข็ง พอสุดท้ายใจเหือกใหญ่สายลมหนาวสะท้านก็ฉวยโอกาสแทรกเข้าไปในลำคอ จนนางต้องไออย่างหามไม่อยู่

ทว่าไอก็ได้ไม่กี่ครั้งข้างทรงก็พยายามกลั้นไว้ สองเท้าเย็นเฉียบจนแข็งทื่อ นางยกแหย่ยกยันลุกขึ้นยืน ค้างกิ้งไม้ข้างตัวออกเดินโขกเขยกต่อระหว่างนั้นยังลากิ๊งไม้กลบรอยเท้าที่ตัวเองทิ้งไว้บนพื้นหิมะข้างหลังไปด้วย

สุดแนวป่าทึบมีหาดกรวดน้ำตื้น ทว่าเวลานี้จมอยู่ใต้หิมะ ผิวแม่น้ำก็จับตัวเป็นน้ำแข็ง ลมหายใจของนางกลายเป็นไอขาว ร่างทั้งร่างเหน็บหนาวจนแทบไร้ความรู้สึก

ถัดจากสี่ขวายังคงมีแต่สีขาว นางหยุดยืนอยู่กับที่ ไม่ว่ามองไปทางใดก็ล้วนแว้งแว้งไร้จุดสิ้นสุด

รองเท้าผ้าปักพื้นบางเปียกหิมะจนชุ่มนานแล้ว เท้าทั้งสองข้างของ

ช่างทรงไม่เหลือความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ริมฝีปากแห้งผาก อ่อนล้าเต็มที่ แต่แล้วทันใดนั้นนางก็เงยหน้าพรวดอย่างระแວระวังเมื่อได้ยินเสียง บางอย่าง

แขนเสื้อคลุมสีดำสะบัดโบกตามแรงลมอยู่เบื้องหน้าไกลๆ กระบี่อ่อน ในมือพุ่งพลิว วาดแสงวาบประหนึ่งดาวตก คนผู้นั้นเบี่ยงตัวหลบอาวุธลับ ที่คนไล่ตามหลังซัดใส่อย่างง่ายดายตาย ก่อนจะทิ้งตัวลงบนผืนน้ำแข็ง

แม่น้ำแผ่ไอน้ำเป็นหมอกหนา ช่างทรงที่ดูอยู่ห่างๆ เห็นร่างสองร่าง รุกไล่กันไปมาอยู่บนนั้นได้เพียงเลือนราง คมอาวุธกระทบกันเป็น เสียงกังวานกระຈังใส ทว่ายามนี้โสตสัมผัสของนางได้ยินไม่แจ่มชัด

ลมหิมะทวีกำลังแรงขึ้น หิมะปุยใหญ่จุจุนห่นป่าตกลงมาผ่านหมอก ถูกลมพัดให้เบาบางลง เสียงผิวน้ำแข็งลั่นเปรี๊ยะดังมาไม่ไกล บัดนี้ บนแม่น้ำเหลือเพียงคนคนเดียวยืนถือกระบี่ แผ่นน้ำแข็งแบนเรียบ แตกทะลุเป็นหลุมขนาดใหญ่

มือหนึ่งถือกระบี่ยาวอาบเลือด อีกมือตึงน้ำเต้าหยกใบเล็กๆ แกะสลัก อย่างประณีตที่ห้อยอยู่ตรงเอว ผู้ที่เดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ เป็นเด็กหนุ่ม คนหนึ่ง

หมอกเย็นเยือกลอยอ้อยอิ่งเป็นสาย มองไปทางใดก็เห็นแต่หิมะ ขาวโพลน บนป่าของเขาเต็มไปด้วยเกล็ดขาว แขนเสื้อดำเข้มดูจุน้ำหึก เข้มชัดเตี้ยเตี้ย* ทำจากหนังขับเน้นช่วงเอวสอบ แม้แต่ประกายที่ส่อง ออกมาจากหัวเข็มขัดทองคำยังเย็นเยียบ

เขาใช้ปากดิ่งจุกไม้ดอกง่ายๆ ปรายตามองนางแวบหนึ่งแล้วเดินผ่าน สุราเย็นๆ ไหลวาบผ่านลำคอ แพขนตาตกหนาซ้อนขึ้นเล็กน้อย ทันใดนั้น

* เข้มชัดเตี้ยเตี้ย เป็นเข็มขัดคาดเอวที่มีสายหนังเล็กๆ ห้อยลงมาเพื่อใช้สำหรับห้อยสิ่งของขนาดเล็ก โดยวัสดุที่ใช้และจำนวนสิ่งของที่ประดับด้านข้างยังบ่งบอกถึงสถานะของผู้ใช้งานด้วย

เขาก็หยุดนิ่งแล้วผินหน้ามองมา

ปลายนิ้วงอกระชับเข้ากับด้ามกระบี่ จิตสังหารแผ่ออกมาอย่าง
ไร้ลุ่มเสียด แต่พอเห็นสายตาที่จ้องเขม็งของนาง เขาก็หลุบตามองน้ำเต้า
สุราที่ตนเองถืออยู่

"กระหายมากหรือ" เขาถาม

ซางหรงพยักหน้า จ้องน้ำเต้าสุราใบเล็กของอีกฝ่ายตาเป่ง

ดวงตาของเด็กหนุ่มหยาบคาย หันปลายกระบี่เปื้อนเลือดชี้พื้นหิมะ
ขาวพิสุทธ์ "ดื่มสักจิบปะไร"

ซางหรงเห็นกับตาว่าเลือดที่ติดอยู่บนคมกระบี่ของเขาไหลหยด
ลงพื้นหิมะ แล้วแผ่ขยายออกเป็นดวงแดงฉาน นางส่ายหน้าหนักแน่น
"สกปรก"

ครั้นนางเอ่ยเช่นนั้น เขากลับทำเหมือนได้ยินเรื่องขบขัน "แต่เจ้า
ไม่รังเกียจว่าข้าสกปรก?"

พริบตาต่อมา เขาก็ยื่นน้ำเต้าสุราไปตรงหน้านาง กรอกสุราร้อนแรง
ใส่ปากนางโดยไม่รอการตอบสนอง แล้วยังสนใจเมื่อได้เห็นนางสำลัก
จนหน้าแดงก่ำ

เขาหัวเราะ...อย่างยโสและร้ายกาจ

สุราร้อนแรงแผดเผาลำคอลงไปเป็นทางราวกับลูกไฟ ซางหรงสำลัก
จนตาแดง น้ำอุ่นเอ่อคลอหน่วยจนเห็นรอยยิ้มโอหังของเด็กหนุ่มคนนี้
ไม่ถนัดนัก

หลังขยับข้อนิ้วที่หนาวจนแข็งของตัวเองสองสามที นางก็ปลดเครื่อง
ประดับทุกชิ้นบนตัวลงมาลวกๆ แล้วยัดทั้งหมดใส่มือฝ่ายตรงข้าม

เด็กหนุ่มชะงัก หลุบตามองเครื่องประดับมีค่าที่มาอยู่บนฝ่ามือ



ตัวเองอย่างกะทันหัน ก่อนจะเหลือบตาขึ้นพิจารณาตรูนี้ตรงหน้าอีกครั้ง กระปรี่งามทรูเนื้อเนียนนุ่มลวดลายวิจิตรเบี่ยงกิมะจนยับยู่ ปลายจมูกแดงก่ำด้วยความหนาว นัยน์ตาดำขลับ ตาขาวเป็นสีแดงจางๆ เพราะล้าลึกสุรา ผิวหน้าขาวผ่องเนียนละเอียด จะว่าน่าสงสารก็น่าสงสารไม่พอ เพราะความสูงส่งในสายเลือดที่ปล่อยวางไม่ได้ยังสะท้อนออกมาจากข้างใน

"แค่สุราหนึ่งจิบ ไม่มีค่าคู่ควรกับข้าวของเจ้าหรอก"

เขาเตือนสติ ทำที่ดูสนใจนางขึ้นมาเล็กน้อย

"ข้ารู้"

ช่างทรงพยักหน้า เด็กหนุ่มตัวสูงเหลือใจ สูงจนนางต้องแหงนคอมอง "ข้าอยากขอให้เจ้าช่วย"

"ช่วยอะไร"

เขาปิดหิมะออกจากปากพลาถามเสียงต่ำราบเรียบ ลุ่มลึกยากจะคาดเดาความคิด

หิมะปุยใหญ่ปลิวว่อนเต็มฟ้า สายหมอกเย็นเจี๊ยบลอยอ้อยอิ่ง ช่างทรงหนาวจนประสาทสัมผัสแทบไม่ทำงาน ชายแขนเสื้อยับย่น ปลิวพลิวในสายลมดุจริ้วเมฆ เกล็ดหิมะร่วงผ่านดวงหน้าซีดเผือด ขณะนางตอบกลับไปอย่างจริงจัง

"ช่วยฆ่าข้าที"

2

ผีเสื้อทอง

เจ้าจูนึกว่าตัวเองหลุด ความตกตะลึงสะท้อนออกมาทางสีหน้า
 "หายากนะ...เจ้าชู้ตัวข้า" เขาโยนเครื่องประดับในมือเล่น ดวงตา
 กระจางใสวาวขึ้นอย่างมีชีวิตชีวา ส่งประกายพราวระยับ "ฆ่าเจ้า?"

"อืม"

คำว่า 'ชู้ตัวข้า' ที่อีกฝ่ายเหมือนจะเอ่ยออกมาอย่างไรเจตนา
 แฝงความหมายคลุมเครือจนช่างทรงวางตัวไม่ถูก นางรีบเบนสายตา
 ไปทางอื่นอย่างฉะฉาน แต่กลับไปปะกับมือที่ถือกระบี่ของอีกฝ่ายเข้า

ปลายนิ้วขาวเรียวยาว หลังมือห่อหุ้มด้วยผิวนางบางๆ มองเห็น
 เส้นเลือดกับกระดูก ดุจดงามและทรงพลัง

"การมีชีวิตอยู่เป็นเรื่องยากยิ่งบนโลกใบนี้ แต่รันทาที่ตายช่าง
 ง่ายดายนัก" ปอยผมสีดำสนิทระย้าแก้มเขาเบาๆ ท่ามกลางสายลม
 หนาวสะท้าน นัยน์ตาคู่นั้นกระจางใสไร้ความรู้สึก "ไม่ต้องพึ่งมือคนอื่น"

เขาคืนเครื่องประดับทุกชิ้นใส่มือนาง ก่อนจะเก็บกระบี่อ่อนเปื้อนโลหิต
พันรอบเอวสอบ "ของพวกนี้...เก็บไว้ฝังร่วมกับศพตัวเองเถิด"

เสียงพูดสงบราบเรียบ ทว่าแฝงไว้ซึ่งความเฉยชาสุดหัวใจ

เด็กหนุ่มเดินผ่านข้างกายซางหรงไป นางหันไปมองอย่างมีนัย
ท่ามกลางหิมะเว้งว้าง ร่างสูงเพรียวเหยียดตรงของเขาดูราวกับต้นสน
หรือไม้ก้านไผ่

ไอหมอกพราวพราง หิมะโปรยปราย

เพ็งจะดื่มสุราอีกจิบ ฝ่าเท้าของเด็กหนุ่มก็พลันหยุดชะงัก แล้วหันไป
มองด้วยสีหน้าว่างเปล่า เสียงย่ำหิมะดังเข้ามาใกล้ แม่นางน้อยมอมแมม
แต่ยังมอมแมมไม่มากพอคนนั้นกำลังยกขาหยักกระบี่ปรังว้างเหวอะๆ มาทางนี้

จิตสังหารของเขาอุตสาห์ลดเลือนลงแล้ว ทว่านางกลับไม่รู้สำนึก
ต่อเมื่อใบกระบี่บางเฉียบครูดสีหิวเข้มขัดทองคำดัง 'ซิ่ง' ซางหรง
ถึงค่อยหยุดยืนตรงหน้าอีกฝ่าย โดยมีกระบี่อ่อนจ่อลำคออย่างแน่นยำ

ไอย่นเฉียบที่แผ่ออกมาจากโลหะทำให้นางสะท้อนวาบ แพนขนา
ล้นระริก ขณะจ้องมองเขา ริมฝีปากไร้สีเลือดเม้มเข้าหากัน ท่าทางลังเล
เล็กน้อย สุดท้ายก็ยังยืนของที่กอบไว้ในมือไปตรงหน้าเขาอยู่ดี

นางตั้งใจจะตายอย่างแท้จริง

เด็กหนุ่มใช้สายตาสงบนิ่งมองคนตรงหน้าที่หลับตาลง จากนั้นจึง
เลิกคิ้วอย่างประหลาดใจระคนนึกสนุกอยู่ในที

ซางหรงกลั้นหายใจ หัวใจเต้นรัวแรงอยู่ในทรวงอก แต่แล้วกระบี่อ่อน
ที่พาดจ่อลำคอกลับถูกดึงออกห่าง นางลืมหันขึ้น แล้วหันไปมองแม่น้ำ
ที่กลายเป็นแผ่นน้ำแข็งตามปลายกระบี่โดยไม่รู้ตัว

"หากเจ้าไม่รังเกียจว่าเมื่อครู่เพ็งมีคนตกลงไปตายแล้วคนหนึ่ง

ก็กระโดดลงไปได้เลย"

ใต้หลุมน้ำแข็งขนาดใหญ่ นั่นเป็นที่ฝังร่างคนที่เพิ่งถูกเขาฆ่าตายไป
หมาดๆ

นางมองหลุมบนผืนน้ำแข็ง ก่อนจะหันกลับมาองเขาอีกครั้ง
ละล้าละลังอยู่สักพักก็ตอบเขาๆ "เห็นเขากันว่าจมน้ำตายทรมานนัก
ข้าอยากตายโดยไม่ต้องทรมานถึงเพียงนั้น"

"เจ้าจะเอาอย่างไรอีก"

เจ้าจู้เซ็ดคมกระบี่บนพื้นหิมะสองสามที เกล็ดหิมะเย็นเฉียบพลั้ว
ตกลงมาละลายบนเปลือกตาเขา

"จะประเสริฐสุด...หากเจ้าช่วยสร้างสุสานให้ข้าด้วย" นางถ่ายทอด
ความต้องการของตัวเองหลังตายออกมาจริงๆ

เด็กหนุ่มเหลือบตาขึ้นอีกครั้ง แล้วถอนหายใจอย่างเสียดาย "การ
จ้างวานทำนองนี้นะ หากไปจ้างพีลิบเอด์ของข้าเขาจะต้องชอบใจอย่าง
แน่นอน"

"พีลิบเอด์ของเจ้าอยู่ที่ใด"

นางเหลียวมองไปรอบตัว

เจ้าจู้เซ็ดหันหัวเราะซางทรงถูกปลายนิ้วเย็นเฉียบของเขายีบปลายคางไว้
แล้วจับให้หันไปมองผิวแม่น้ำใต้ไอหมอก

"สายไปแล้ว"

เสียงเนิบนาบของเขาดังเข้าหู

ซางทรงพลันตระหนักว่าที่แท้ 'พีลิบเอด์' ผู้นั้นได้จบชีวิตลงแล้วด้วย
มือของเด็กหนุ่มผู้นี้

เจ้าจู้เซ็ดปล่อยมือจากนาง เซ็ดท้องนิ้วลวกๆ สองทีแล้วเก็บกระบี่อ่อน

อีกครั้ง ก่อนออกเดินไปข้างหน้าด้วยฝีเท้าเบาหวิวแคล่วคล่อง ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าวสายตา ก็หลบลมมองมือเล็กที่หนาวจนข้อนิ้วแดงก่ำ

พุ่ห้อยกระบี่สีแดงชาดของเขาเล่นลมอยู่ในมือนาง โบกสะบัดพลั่ว
ล่องดุดๆเมฆ

ประหลาดแท้

นางไม่รู้หรือว่าพุ่ห้อยกระบี่ที่นางรวบรวมความกล้าคว้าจับไว้
ตอนนี้อาบเลือดคนมาแล้วมากมายเท่าไร ทั้งไม่รู้และไม่กลัว นางจับพุ่
ไว้แน่นขณะแหงนหน้ามองเขาเงิบๆ ไม่เอ่ยคำ ทั้งที่ร้องขอความตาย
แต่กลับทำเหมือนคนใกล้จมน้ำคว้าเกาะเส้นฟาง

สายลมหนาวพัดหิวหวัดหวจนซางหรงปวดรู่ยิ่งกว่าเก่า สุราร้อนแรง
จิบนั้นเริ่มออกฤทธิ์เงิบๆ ศีรษะปวดร้าว ใบหน้าของเด็กหนุ่มตรงหน้า
กลายเป็นภาพเลื่อนรางสามภาพซ้อนกัน

จากนั้นนางก็ล้มพับไปอย่างไม่มีเค้าลางใดๆ ทั้งสิ้น

พุ่ห้อยกระบี่สีแดงที่ถูกทิ้งขาดนอนนิ่งอยู่ระหว่างนิ้วมือดรุณีน้อย
หิมะปุยใหญ่เหมือนขนห่านตกลงมาพรางพรมบนร่างนางราวกับกำลัง
เริงระบำ ก่อนสติจะขาดหาย ดวงตาหรีปรีของนางเห็นเพียงชายแขนเสื้อ
เนือบางสะบัดพลั่วของร่างที่หมุนตัวเดินจากไป

ซางหรงรู้สึกร้อนจนตื่น

นางจ้องมองผ้าห่มสีมอชออย่างงุนงง ผ้ามีตัวยักทั้งหมดสามชั้น
ห่มร่างนางไว้อย่างแน่นหนา ภายในเรือนจุดเตาถ่านไอร้อนผ่าวังให้นาง
เหี่ยวแตกไหม้ทั้งตัวขณะนอนหลับ

เมื่อเลิกผ้าห่มลุกขึ้นจากเตียง ซางหรงกวาดตาพิจารณาเรือนที่

ไม่นับว่าใหญ่หลังนี้ ภายในตกแต่งอย่างสมถะเรียบง่าย ปลายจมูกยัง
ได้กลิ่นชั้นที่ถูกเตาถ่านรมจนแห้ง

ตั้งไม้ไผ่ที่ตั้งริมหน้าต่างมีโต๊ะเล็กวางอยู่ตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีเตาอังโล่
จุดถ่านแดงฉาน ตั้งหม้อกระเบื้องต้มยาที่กำลังเดือดดล๊ก ส่งควันขาว
พวยพุ่ง กลิ่นสมุนไพรขมๆ ลอยไปทั่ว

...'แฮ็ด'

ช่างทรงหันขวับไปมองตามสัญญาณเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู
ลมหิมะข้างนอกทะลักพรมเข้ามาในเรือนพัดพาให้ชายเสื้อคลุมสีน้ำเงินหม่น
ของเด็กหนุ่มคนนั้นพลั้วพะเยิบ เขาขัดดาลประตูอย่างว่องไว แล้วหมุนตัว
มาปรายตามองนางแค่แวบเดียว ก่อนจะเดินเข้าไปนั่งที่ที่ตั้งไม้ไผ่อย่าง
ไม่สนใจ

ยาในหม้อถูกเทใส่ชาม แลเห็นควันลอยพลุ้งออกจากปากชามโขม
จากนั้นดวงตาคมปลานของเขาก็เลื่อนขึ้น "มากินยา"

ช่างทรงนิ่งไปชั่วขณะ ก่อนจะได้สติกลับมาองยান้ำสีดำนะเมื่อม
ที่วางอยู่ใกล้มือเขา นางเฝ้าปาก มิได้ก้าวออกไป

"เจ้าคงยังไม่รู้ว่าข้าฆ่าคนด้วยวิธีใด" เจ้าจู้จิบชาว์ร้อนอย่างแถมซ้ำ
"หากไม่อยากตายในสภาพศพพิกลพิการผิดปกติก็ควรจะทำตามที่ข้าบอก"

ช่างทรงเงยหน้าขึ้นโดยไม่รู้ตัว นางจ้องมองเสื้อยวนหน้าด้านข้าง
อันเย็นชาของฝ่ายตรงข้ามอยู่ครู่หนึ่งก่อนลุกเดินเข้าไปเงียบๆ ด้วยฝีเท้า
เบากริบ ตอนทรุดตัวลงนั่งตรงข้ามเขา นางก็ยังไม่ลืมจัดชายกระโปรง
ยับเยินของตนให้เรียบร้อย จากนั้นค่อยใช้ช้อนตักยาขึ้นมาอย่างว่องไว
ด้วยความที่ยาร้อนจัดนางเลยถูกลวกไปที่หนึ่ง แล้วเลื่อนตาขึ้นลอบมอง
คนตรงหน้า

เด็กหนุ่มจ้องมองนางด้วยสีหน้าเฉยชา

นางก้มหน้าโดยไม่พูดอะไร

สายลมโหมกระหน่ำอยู่ข้างนอก เกล็ดหิมะกระทบบานหน้าต่างเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน มีเพียงเสียงลมครางอู้ เจ้าจูนั่งเท้าคางด้วยมือข้างเดียว ส่งสายตาทน่ายเนือยมองนางพองแก้มเป๋ายา ก่อนจะย่นจมูกจิบทีละคำเล็กๆ

อากาศภายในเรือนตอนนี้อุ่นอวล พวงแก้มดรุณีน้อยเริ่มมีเลือดผาดแลเห็นเป็นสีแดงช้ำนอนอยู่ใต้ผิวขาวเนียนละเอียด นัยน์ตาดำขลับเป็นประกายแวววาว กลีบปากเป็นสีแดงสด

ดูมีชีวิตชีวาขึ้นมากโข เจ้าจู่คิดเช่นนั้นอย่างใจลอย

เขาล้วงอะไรต่อมิอะไรในแขนเสื้อออกมาวางบนโต๊ะ เสียงกระทบกันกังวานใสดังความสนใจให้ช่างทรงเหลือบตาขึ้นมอง

ทุกชิ้นเป็นเครื่องประดับของนาง นางมองผ่านๆ แคंपรวดเดียวก็รู้ว่าปิ่นมุกประดับผีเสื้อทองหายไ้ไป

"ผีเสื้อทองตัวนั้นของเจ้า..."

ช่างทรงเห็นปลายนิ้วขาวผ่องของเขางอเข้าเล็กน้อยแล้วเคาะโต๊ะเล็กเบาๆ "กลายเป็นเรือนหลังนี้"

นางยังไม่ทันเอ่ยวาจา ดวงตาทั้งสองข้างของเขาก็หยีโค้งด้วยรอยยิ้มบางๆ ก่อนจะพูดต่อ "คนที่ฆ่าครานี้สร้างความยุ่งยากนิดหน่อย ข้าจำต้องหาที่ซ่อนตัวจนกว่าเรื่องจะเงียบ แต่ดวงใจเกิด เดียวอีกสักสองวันข้าก็ไ้ผีเสื้อทองตัวนั้นมาคืนเจ้าได้แล้ว" เจ้าจู่จิบชาอีกหนึ่งจิบ

เมื่อม่านราตรีริยตัว บนเขาก็มีดสนิท มีเพียงตะเกียงใต้ชายคาแกว่งไกวส่องแสงสว่างในคำคืนที่หิมะหยุดตกลงมาแล้ว

ช่างทรงพินอนบนเตียงแอบชะโงกตัว อาศัยแสงจากนอกหน้าต่างต่าง
มองเด็กหนุ่มที่นอนอยู่บนเตียงไม่ไผ่

ลมหายใจของเขาแผ่วแสนแผ่ว ขนาดพยายามตะแคงหูฟังเสียงๆ
ยังแทบไม่ได้ยิน นางบอกไม่ได้ว่าตัวเองรออยู่นานเท่าไร จวบจนความง่วง
ค่อยๆ คืบคลานเข้ามาช้าๆ นางก็พลันเบิกตากว้างพร้อมสายตีสระะ

เขาน่าจะหลับแล้วกระมัง

ช่างทรงเลิกผ้าห่มและค่อยๆ ลุกขึ้นมานั่งอย่างเงียบเสียง ท่ามกลาง
แสงสลัวนางจ้องมองรองเท้าผ้าปักที่วางอยู่ข้างเตียง พื้นรองเท้าบางนิดเดียว
จึงถูกเสียดสีจนขาดตั้งแต่ตอนนางวิ่งหนี

ในราตรีไร้หิมะ ประตูเรือนถูกเปิดออกเบาๆ ก่อนจะปิดลงดังเดิม
อย่างแผ่วเบาพอกัน

ทว่าราตรีนี้ยังคงเป็นคำคืนหมันต์ที่หนาวเหน็บแทบขาดใจอยู่ดี

ช่างทรงที่ห่มเสื้อคลุมสีน้ำเงินหม่นเป่าลมหายใจร้อนๆ ออกมา
ทีหนึ่ง ปลดตะเกียงลงจากชายคา แล้ววิ่งไปทางสุดปลายป่าเขาอันมืดมิด
อย่างไร้จุดหมาย

แสงสีอบอุ่นของตะเกียงส่องกระทบบหิมะเย็นเฉียบ สะท้อนกลับมา
เป็นเลื่อมพรายแวววาว ป่าเขาแห่งนี้ทั้งใหญ่และลึกกว่าที่นางจินตนาการ
ไว้มากนัก

รอบตัวเต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่เป็นลำหนาต้นแล้วต้นเล่า กิ่งก้าน
ที่ถูกหิมะเกาะพาดซ้อนกันดูราวกับงูเลื้อยดบังผืนฟ้ากว้างใหญ่ แสงจาก
ข้างบนจึงลอดลงมาได้เพียงรำไร

ช่างทรงล้มลงเพราะสะดุดกิ่งไม้ที่ซ่อนอยู่ใต้หิมะ ตะเกียงที่ถือกระเด็น
ตกลงพื้น แล้วค่อยๆ ลุกขึ้นตรงหน้านาง แนวเพลิงขยายขนาดกว้างขึ้น

ก่อนจะมอดลงช้าๆ

จวบจนแสงตะเกียงเสี้ยวสุดท้ายดับลงเพราะเป็ยกหิมะ รอบตัวก็มีดสนิท ซางหรงลุกขึ้นมานั่ง ความคล้ำพลางกระดกเข้าไปพึ่งโคนไม้ต้นหนึ่ง แล้วห่อตัวคุ้ย

ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงแซ่ๆ ดังแว่วมาแต่ไกล

นางเงยหน้าขึ้น เห็นใครคนหนึ่งถือตะเกียงท่ามกลางหิมะขาวโพลน เดินห่มแสงดาวมาทางนี้

คนผู้นั้นสวมเสื้อตัวในสีขาวยุติภูมิ แขนกว้างพลีพะเย็บ ผูกทับด้วยเสื้อคลุมกันลมบุชอบด้วยขนกระต่าย ชายเสื้อสะบัดน้อยๆ ตามย่างก้าว ตะเกียงที่อยู่ในมือส่องสะท้อนดวงตาพร่าระยิบระยับราวกับทะเลดาวของเจ้าตัว พอดคนผู้นั้นเดินมาจนใกล้ ซางหรงถึงเพิ่งเห็นว่าเขาเปลือยกาย่าหิมะ

นางมองเท้าของเขาอย่างอึ้งงัน ส่วนเขามองรองเท้าหุ้มแข้งสีดำที่นางสวมอยู่ เป็นรองเท้าบุษที่เห็นได้ชัดว่าใหญ่กว่าเท้านางมาก สวมแล้วดูน่าขบขัน

"ข้าทั้งกำไลไว้ห้วงหนึ่งแล้วนี่"

นางละล้าละลักอย่างร้อนรนนิดๆ ไม่กล้าสบประพาสนสายตาที่คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มผู้นั้นเลย

"ข้าบอกหรือว่าอยากได้"

เขาแค้นหัวเราะ

ซางหรงเฝ้าปากไม่ตอบคำ ทว่าตะเกียงในมือเด็กหนุ่มเคลือนเข้ามาหาใบหน้านาง แสงสว่างที่พลันสาดเข้ามาใกล้ทำให้นางต้องหลับตา

น้ำอุ่นที่เอ่อคลอดวงตาเจียนหยดลงมาเต็มที่ได้ไ้หลกถึงลงมาตามแก้มพอดี ก่อนถูกแสงตะเกียงส่องกระทบเป็นประกายแวววาวราวกับผลึกแก้ว

ช่างทรงรู้สึกลาย แพขนตาจนยาวไ้หวัระกษณะเบือนหน้าหนี โดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็เข้าไปแอบในเงามืดใต้ร่มไม้ที่แสงตะเกียงส่องเข้าไปไม่ถึง

"ร้องให้ด้วยเหตุใด"

น้ำเสียงของเด็กหนุ่มราบเรียบไร้ความขุ่นมัว เขาพลันโน้มตัวลงใช้ดวงตาเป็นประกายคู้้นพิจารณา

ช่างทรงแอบจนไม่มีที่ไ้แอบ จังหวะที่เงยหน้าขึ้นปลายนิ้วของฝ่ายตรงข้ามพลันบัดผ่านพวงแก้ม เขาแสยบเขาประหนึ่งไ้ด้วยขนนก

นางมองเขาอย่างตะลึงงัน

เด็กหนุ่มถอดเสื้อคลุมกันลมบนตัวโยนลงบนร่างนางด้วยท่าทางไม่ยี่หระ "ห่มเสีย"

ช่างทรงดึงเสื้อคลุมกันลมที่ตกลงมาคลุมศีรษะลงอย่างประหลาดใจในตอนนั้นเอง...ท่ามกลางแสงตะเกียงและหิมะขาวเด็กหนุ่มไ้หมุนตัวหันหลังมาทางนางเรียบร้อยแล้ว

นางมองแผ่นหลังตรงหน้า ใ้อุ่นอวลของเขาตกค้างอยู่ในเสื้อคลุมกันลมจนกระทั่งอายันอ่อนนุ่ม

แสงตะเกียงส่องสะท้อนชายแขนเสื้อตัวในของเจ้าจู่ เขาเปลือยเท้า ย่ำหิมะ แบกแม่นางน้อยคนหนึ่งเดินไปตามป่าเขาอันวิเวก

"ข้าจะคืนรองเท้าให้"



ซางหรงใช้สองมือโอบกระชับรอบคอเขา ตะเกียงแกว่งไกว เงาที่
ทาบทาบนพื้นหิมะพลอยเด่นไหวตาม นางเอ๋ยขึ้นเบาๆ

"ไม่ต้อง"

อีกฝ่ายตอบกลับมาเพียงสองคำสั้นๆ

ซางหรงจึงเจี๊ยบไป แล้วก็หันหน้ามองเงาของทั้งคู่อีกครั้ง ปอยผม
เย็นเฉียบของอีกฝ่ายบัดนี้ได้ผิวแก้มเบาๆ นางเหลือบตาขึ้นจ้องมองใบหูเขา

"ข้าขอทราบนามเจ้าได้หรือไม่"

นางโพล่งถามขึ้นมา

"เจ้อจู่"

เสียงตอบเยียบเย็นกระจ่างชัด

เจ้อจู่?

นางทวนนามนั้นในใจทีหนึ่งแล้วถามต่อ "แผ่นดินนี้มีแค่ 'เจ้อ'
ด้วยหรือ"

"ไม่มี"

เด็กหนุ่มพลันหยุดเดิน จากนั้นก็เอี้ยวหน้ามองคนที่เกาะอยู่บนบ่า
ดวงตาคมหยีโค้ง กระเปาะตาล่างได้รูปสวยมีไฟเม็ดเล็กๆ อยู่เม็ดหนึ่ง

นางได้ยินเขาเอ่ยว่า

"โลกนี้มีคนมีชื่อแต่ไร้แซ่อยู่มากมาย ข้าคือหนึ่งในนั้น"

3

นอจ้อเฟิง

เจ้าจู้วางซางหรงลง แล้วทอดผ้าเอาเอื่อยๆ เข้าไปในลานเรือน

นางไม่ได้ตามไป เพียงยืนถือตะเกียงมองตามแผ่นหลังของเขา จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนั่งยองๆ เก็บเศษกิ่งไม้กิ่งหนึ่งขึ้นมา แล้วก้มหน้าซัดๆ เขียนๆ บางอย่างบนพื้นหิมะ

ตะเกียงวางนิ่งอยู่บนพื้นหิมะ เปลวไฟส่องแสงลงบนพื้นหิมะ ทาบเงาของนางเสมือนมีชีวิต นางเงยหน้าขึ้น สัมผัสได้ว่าเด็กหนุ่มหันมาเอามือสองข้างไพล่หลัง ใช้ดวงตามคมกระจ่างคู่นั้นจ้องมองมาจากที่ไม่ไกลนัก

ซางหรงลุกพรวดแล้วเดินเข้าไปหาเขา จับพู่ห้อยกระป๋ออ่อนพลั่วตรงเอวเขาไว้เหยียบรองเท้าหุ้มแข้งสีดำที่ใหญ่เกินไปมากพาเขาเดินกลับมาตรงหน้าประตูเรือน

เจ้าจู้หลบตาลง เห็นถนัดตาว่าบนพื้นหิมะที่แสงตะเกียงส่องจน

อร่ามเรื่องมีคำสองคำที่นางเขียนไว้

'เจ้าจู่'

นางมองเขา "ข้าชื่อซางหรง"

ตะเกียงถูกแขวนเดียวดายไว้ตรงชายคาอีกครั้ง แกว่งไกวไปมาอยู่นอกหน้าต่างครึ่งคืน ภายในเรือนมืดสลัว เงาของเด็กหนุ่มทาบทาบอยู่บนกระดานปิดหน้าต่าง เขากำลังหันหลังมาทางนาง ถอดเสื้อออกข้างหนึ่ง จนแขนขาวอันเนียนเกลี้ยงโผล่พ้นร่มผ้า

ซางหรงดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมถึงครึ่งหน้า มีแค่ดวงตาโผล่ออกมาให้เห็น ท่ามกลางแสงสลัวนางมองเห็นรอยแผลเหวอะหวะบนท่อนแขนข้างนั้นได้ร่างๆ

จากมุมที่นอนอยู่นางเห็นแค่ว่าเขาถ่มลงเล็กน้อย จากนั้นก็เอี้ยวหน้าใช้ปากดื่งจุ๊กจุกออกจากขวดใบจ้อยที่ไม่รู้ว่าล้วงออกมาจากที่ใดแล้วโรยผงยาลงบนแผล โลหิตผุดซึมออกมาจากแผลที่เริ่มแห้งแล้วไหลลงไปตามท่อนแขนเป็นเส้นคดเคี้ยว

อาจเพราะสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง เขาถึงได้หันขวับมาทางนี้แบบไม่ให้ตั้งตัว

ต่อให้ในท้องมืดเพียงใด เขาก็ยังเห็นชัดอยู่ดีว่าดวงตาคู่นั้นกำลังจับจ้องเขาอยู่เงิบๆ

เหงื่อผุดซึมออกมาตามจอนผมของเด็กหนุ่ม แม้จะอยู่ใต้แสงตะเกียงสีเหลืองอุ่น ใบหน้าคมคายก็ยิ่งชัดเผือดอย่างเห็นได้ชัด ทว่ายังหล่อเหลาดังเดิม

นางประสานสายตากับเขาตรงๆ แต่เพียงครู่เดียวก็พลิกตัวนอนตะแคง
มุดหายเข้าไปในโปง

เด็กหนุ่มจ้องด้านหลังศีรษะของนางเขม็งด้วยสายตาระแวง ทว่า
ไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น เพียงดิ่งลึกกลับขึ้นมาดังเดิมเงียบๆ

ตั้งไม้ไผ่ลั่นดังอยู่สักพัก ถัดจากนั้นสรรพเสียงก็เงียบหาย

ซางหรงไม่ได้หันไปมอง แต่รู้ได้ว่าเขาเอนกายลงนอนแล้ว

ผ่านไปสักครู่ นางก็เงยหูฟังอย่างตั้งใจอีกครั้ง ทว่าไม่ได้ยินเสียง
ลมหายใจของอีกฝ่าย ซางหรงค่อยๆ พลิกตัวกลับมาอย่างระมัดระวัง
มองเห็นเงาร่างเบื้องหน้ากระทบแสงที่ส่องเข้ามาจากด้านนอกกระดาศ
ปิดหน้าต่าง

แสงนั้นเฝ้ามองร่างสูงโปร่ง เขาดูเลื่อนจางราวขุนเขาที่อยู่ห่างไกล
นิ่งงันไม่ขยับอยู่ตรงเส้นเขตแดนที่ความมืดบรรจบกับแสงสว่าง

ความง่วงงุนถ่วงเปลือกตาของซางหรงให้หนักอึ้ง แต่เพราะแอบหนี
ออกไปตอนกลางดึก มือเท้าของนางจึงเย็นเฉียบ หนาวสะท้านเข้าไปถึง
ในกระดูก แม้แต่ความง่วงก็ยังต้องพ่ายให้ความหนาวเหน็บที่เกาะกินทั่วกาย
นางห่มผ้านอนหนาวอยู่บนเตียง จวบจนฟ้าเริ่มสว่างรำไรถึงค่อยผล็อยหลับ
ไปจริงๆ

แต่หลับได้ไม่นานเสียงตั้งไม้ไผ่ลั่นก็ทำให้นางลืมตาโผล่ขึ้นมาอีก
แสงอรุณอ่อนจางส่องเข้ามาจากนอกหน้าต่างแล้ว ขณะที่นางยังงัวเงีย
ก็เห็นเด็กหนุ่มตื่นเต็มตาอย่างระวังระไว ลุกขึ้นมาทั้งผ้าห่ม ท่าทางราวกับ
หมาป่าที่หิวบวมตลตลอดเวลา

เขาแตะปลายนิ้วเข้ากับกระดาศปิดหน้าต่าง แต่ไม่ได้จี้มให้ทะลุ
คล้ายกำลังเงยหูฟังเสียงบางอย่าง เสียงอาภรณ์บนร่างนางเสียดสีผ้าห่ม

เบาๆ คงเข้าหูเขา เขาจึงหันมามองแล้วยกนิ้วชี้จรดริมฝีปากเมื่อเห็นนาง
เผยอปากทำท่าจะพูดอะไร ใช้ดวงตาเยียบเย็นคู้้นั้นจ้องนางเขม็งพลาง
ส่ายหน้า

ซางหรงยกมือขึ้นปิดปาก ไม่กล้าส่งเสียงแม้เพียงนิด แล้วดึงผ้าห่ม
ขึ้นมาคลุมครึ่งหน้า เหลือเพียงดวงตาคอยจับจ้องความเคลื่อนไหวของ
อีกฝ่ายทุกขณะจิต

เสียง 'สวบ' ดังขึ้นทีหนึ่ง

ซางหรงเห็นกระบี่เล่มยาวแทงทะลุกระดาดปิดหน้าต่างพุ่งตรง
เข้าใส่ใบหน้าเด็กหนุ่ม นางเบิกตากว้าง แต่แล้วกลับเห็นเขาเอี้ยวหน้า
หลบอย่างแคล่วคล่อง ก่อนจะใช้มือเปล่าคว้าคมกระบี่นั้นแล้วกระชาก
โดยแรง

เลือดสดๆ แดงฉานเต็มฝ่ามือ คนข้างนอกถูกจู่โจมด้วยกำลังภายใน
ของเด็กหนุ่มจนศีรษะกระแทกเข้ากับหน้าต่างไม้โครมใหญ่ ล้มไม้แผง
ปักเข้าไปในคอ แวตตาลือ่นลอยไร้จุดรวมศูนย์ ขาดใจตายคาที่

ซางหรงกลั้นหายใจ ใบหน้าซีดเผือด

"อย่าออกไปนะ"

เด็กหนุ่มวัดตามองนางพลางกำชับสั้นๆ จากนั้นก็ถือกระบี่พาร่าง
ทะยานออกไปทางหน้าต่างที่พังอย่างแผ่วเบาดูสวยงาม พลั้วไหวไม่ต่างจาก
หมอกควัน

คนสืบบอกว่าคนยืนนิ่งอยู่บนลานเรือนเล็กแคบ เป็นเหล่านักฆ่าที่
หมายใจจะสังหารขบวนเดินทางบนถนนหลวงเมืองหนานโจวเมื่อวาน
นั่นเอง

"ผู้คุมกฏสืบเจ็ด"

ชายเสื้อคลุมสีน้ำตาลผู้เป็นหัวหน้าพูดขึ้นด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม "ท่านฆ่าผู้คุมกุสึบเอ็ดแล้วทั้งศพไว้ในแม่น้ำอวีเลียส กระทำการกำแหง อุกอาจเช่นนี้ ไม่กลัวประมุขหอยจะลงโทษหรือ?"

"ผู้คุมกุสึบเอ็ด! ท่านกำลังบีบให้พวกเรพบจุดจบ! ผู้คุมกุสึบเอ็ดตายไปคนหนึ่งแล้ว ยังจะให้พวกเราเข้าไปอยู่ในบ่อโลหิตอีกหรือ?" ใครคนหนึ่งตะโกนออกมาอย่างโกรธแค้น

สมณานักฆ่าอันดับหนึ่งในแผ่นดินของหอยจ็องนั้นได้มาจาก ภูเขาศพและทะเลเลือดที่สั่งสมมานานปี

ผู้คุมกุสึบมีทั้งสิ้นสิบเจ็ดคน มักจะมีคนตายไปอยู่เสมอ แต่ก็ไม่เคยขาดคนที่หุ้มเทสตุชีวิตเพื่อให้ได้เป็นหนึ่งในนั้นเช่นกัน

หนึ่งถึงสิบเจ็ดคือจำนวนที่อาบย้อมไปด้วยเลือด เบื้องหลังคือนักฆ่ามากมายที่ต้องพลีชีพเพราะแบกตัวเลขเหล่านี้เอาไว้ ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบ ลำดับที่ไม่เคยถูกแทนที่เลยนั้น นอกจากลำดับสองก็คือลำดับสิบเจ็ด

ลำดับสิบเจ็ดคือเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา ซึ่งป็นีเพิ่งอายุเพียงสิบหกปี

ไม่ใช่ว่าใครก็เป็นผู้คุมกุสึบของหอยจ็องได้ และหอยจ็องมีกฎอยู่ว่าหากผู้คุมกุสึบคนใดไปตายข้างนอก คนที่ติดตามไปปฏิบัติภารกิจด้วยทั้งหมดจะต้องกลับเข้าไปอยู่ในบ่อโลหิต

บ่อโลหิตเป็นเสมือนนรกแห่งหอยจ็อง ใครก็ตามที่ได้ออกมาจากที่นั่นไม่เคยคิดจะหวนกลับไปซ้ำสอง

"บ่อโลหิตก็นับเป็นจุดจบด้วยหรือ"

เด็กหนุ่มขยับมือข้างที่ถูกคมกระบี่บาด เลือดไหลลงมาตามปลายนิ้วขาวเรียว ดวงตาสีไฉ่แดงน้อยๆ อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

"หากพวกเจ้าเข้าร่วมภารกิจเมื่อวาน ถนนหลวงสายนั้นต่างหากเล่าถึงจะเป็นจุดจบของหอโจโจเฟิง"

"ผู้คุมกฎสิบเจ็ดหมายความว่าอย่างไร"

ชายเสื้อคลุมสีน้ำตาลขมวดคิ้ว

ดวงตาของเด็กหนุ่มส่องประกายเฉียบขาด "หอโจโจเฟิงไม่เคยถามตัวตนของผู้ว่าจ้าง แต่ต้องสืบดูให้รู้ว่าเป้าหมายที่จะตายเป็นใคร งานสืบตัวตนนี้ผู้ใดในหอเป็นผู้รับผิดชอบ"

"งานครานี้รับมาอย่างถูกต้องถูก ผู้ว่าจ้างให้ราคาสามหมื่นตำลึง แลกกับชีวิตคนสองชีวิต ผู้คุมกฎสิบเอ็ดกลับหอบอกว่าเป็นคนสกุลกู่แห่งมณฑลทงหนิงของหย่งชิง"

"เงินตั้งสามหมื่นตำลึงกับชีวิตคนแค่สองชีวิต?" เด็กหนุ่มถือกระบี่ยื่นตัวตรง แขนเสื้อปลิวสะบัดในสายลม "สกุลกู่เป็นตระกูลพ่อค้าในมณฑลทงหนิงของหย่งชิง มีค่าหัวถึงสามหมื่นตำลึงเชียวหรือ"

"ท่านตั้งใจจะพูดอะไรกันแน่" ชายผู้นั้นเริ่มหมดความอดทน

เจ้าจู่ชิงเงยบ ก็ม้วนมองกระบี่อ่อนในมือ คมกระบี่สะท้อนแสง วูบวาบเป็นประกายเย็นเยียบส่องกระทบนัยน์ตา เขาถอนหายใจ "พวกเจ้าช่างโง่งมโดยแท้"

"เพื่อวิน ข้าว่าเขาตั้งใจจะหลอกพวกเราต่างหาก!"

นักฆ่าหนุ่มคนหนึ่งชักอครนทนต์ไม่ไหว "มันบาดเจ็บสาหัสมาจากแม่น้ำผิงชว่น บัดนี้แผลยังไม่หาย พวกเราสามันถึงเสียตรงนี้เกิด! ถึงอย่างไรผู้คุมกฎสิบเอ็ดก็สนิทสนมกับประมุขหอ พวกเราซำระแค้นให้ผู้คุมกฎสิบเอ็ดเสียตรงนี้ไม่แน่ว่าพอกลับหออาจได้รับการละเว้นโทษ ไม่ต้องกลับเข้าบ่อโลหิตก็เป็นได้!"

ห่อจื่อเฟิงมีธรรมเนียมให้ทำคุณไถโทะได้

ทุกคนคล้อยตามคำพูดนั้น สายตาทุกคู่จึงจ้องไปที่ร่างของเด็กหนุ่ม โดยพลันและสองประกายเหี่ยมเกรียมชวนสะท้านใจดูจนนักล้า

ต่อให้ลมหิมะโหมแรงสักเพียงไร เสียงต่อสู้อย่างพันท้ายทะลุผ่าน ประตูไม่เข้ามาในเรือนอย่างชัดเจนอยู่ดี

ซางหรงคุดคู้ยู่ตรงมุมเตียงไม่กล้าขยับ ประสาทสัมผัสทุกส่วน เครียดเขม็ง กลืนความเลือดซึ่งลอมมาพร้อมกับลมหนาวที่กรูกรียวเข้ามา จากช่องโหว่บนบานหน้าต่างเข้มคลั่งขึ้นทุกที

ถึงกระนั้นนางก็ยังอดใจเสียวหูฟังไม่ได้ ซ้างนอกมีเสียงคมอาวุธ กระทบกัน เสียงคนร้องโหยหวน เสียงของหนักตกลงพื้น นางจำแนกเสียง อย่างตั้งใจ เสียงร้องลั่นนั้นบ้างทุ้มห้าว บ้างแหบแตก ไม่มีเสียงใด เป็นของเด็กหนุ่มคนนั้นเลย

ความเคลื่อนไหวพลันเจียบหาย รวากับลมฝนที่โหมกระหน่ำ สบลงตื้อๆ นางอดใจไม่ไหวเงยหน้าขึ้นมองหน้าต่างที่มีรอยเลือด สาดกระเซ็นบนนั้น

เสียง 'โครม' พลันดังขึ้น

ซางหรงหันไปมองตามสัญญาณญาณ เห็นบานประตูลั่นกระแทกพื้น พอดีสายลมเย็นเจียบหอบเกล็ดหิมะโถมทะลักเข้ามาข้างในชายแปลกหน้า ที่อยู่บนบานประตูกระอักเลือดที่หนึ่ง ก่อนจะหันมาเห็นนางที่อยู่บนเตียงเข้า ไม่รู้เขาคิดจะทำอะไร แต่ที่แน่ๆ คือนางเห็นเขาทำท่าจะลุกเดินมาทางนี้

ซางหรงเปลี่ยนท่าวิ่งลงจากเตียงไปซ่อนตัวพร้อมฉวยกาน้ำชาบน เตาอังไฉขึ้นมา ซาในกา กำลังเดือดพล่านทีเดียว ตัวนางเองถูกลวกมือ ยังไม่ทันได้จับให้เต็มมือก็เขยี้ยงกาใส่ชายผู้นั้นก่อน

ขบวนเสด็จถูกกบฏโจมตีกลางเส้นทางประพาสทัศน
เมืองครึกครื้นจะปกป้ององค์ฮ่องเต้ได้
ทว่าองค์หญิงหมิงเยวี่กลับหายไปในความวุ่นวาย

กลางไพรชาวโพลนที่ปกคลุมด้วยหิมะ
'ซางหรง' โซซัดโซเซไปตามเส้นทางที่ไม่แน่ชัด
ไม่รู้ว่าตนอยู่แห่งใด จะไปที่ไหน
รู้เพียงต้องหนีจากราชสำนักอันเป็นดังกรงขัง

บนทางเดินอันหนาวเหน็บ วิดีนางบรรจบกับ 'จื่อจู่' ผู้คุมกฎแห่งหออ้อเฟิง
ยามที่คิดว่าดวงชะตาสิ้นสุด...
สิ่งที่ได้รับกลับเป็นสุราบรรเทาหนาวและอ้อมแขนที่คาดไม่ถึง

มือสังหารไร้ความเมตตากับเชื้อพระวงศ์ผู้อ่อนโยน
สองชีวิตที่ไม่น่าเกี่ยวข้องกัน โซชะตาจะนำพาไปเช่นไร



JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com



ทดลองอ่าน

หากทว่ารัก

ISBN 978-616-06-3379-1



ราคา 429 บาท